

Thibaud. A fost un recital, în genere, destul de roușit și ne-am bucurat să vedem că sala de concert era foarte populată, consecință, desigur, a programului anunțat, deosebit de atractiv — ceea ce este de reținut.

Omagierea lui Armstrong

La Biblioteca Americană a avut loc, în trei seri consecutive, o comemorare a celebrului muzician de jazz Louis Armstrong, la care a participat un public numeros, public care, într-o largă măsură l-a urmărit și direct, cu câțiva ani în urmă, cu prilejul Concertului pe care l-a susținut împreună cu formația sa în Sala mare a Palatului.

De data aceasta, d-na Lucille Armstrong, soția sa, a vorbit despre omul care a fost Louis Armstrong, așa cum l-a cunoscut de-a lungul celor treizeci de ani de conviețuire. Cu simplitate și cu o modestie exemplară. Conferențiară a arătat existența armonioasă, fericită, pe care a avut-o lângă soțul său, fără a omite faptul că i-a declarat categoric: „Știi cât țin la tine Lucille, dar pentru mine trompeta reprezintă primul lucru...” A trecut în revistă debuturile lui Armstrong care a cântat mai întâi într-o formație militară, apoi, treptată sa ascensiune și bucuria sa de a trăi ca și dragostea sa pentru copii. De altfel, veșnic, a spus d-na Armstrong, după marele artist se țineau totdeauna zeci de copii.

Admirația de care se bucura atinge uneori freneticul și în numeroasele diapozitive cu care a fost ilustrată expunerea sa, l-am putut vedea pe Louis Armstrong, purtând, la Buenos Aires o mască făcută anume pentru a-i feri fața de cei ce țineau cu orice preț să i-o atingă...

Turneele sale care le-au purtat pretutindeni în lume au fost înfățișate într-o largă măsură, cu atât mai mult cu cât marele artist purta cu sine totdeauna un aparat de fotografiat.

A vorbit apoi despre Armstrong, luându-i totodată un interview soției sale, dr. Willis Conover, de la Radioteleviziunea Americană, cunoscut din emisiile sale de la Radioteleviziunea americană.

Într-una din seri a fost proiectat filmul „Inalta societate”, în care Louis Armstrong a apărut într-o secvență atât ca muzician cât și ca actor.

În ultima seară formația noastră *Dixielend*, inițiată și condusă de inginerul Mihai Berindei a cărui activitate de propagare a muzicii de jazz în rândurile tineretului și cu deosebire ale studenților este notorie, a interpretat cunoscutele piese din repertoriul lui Armstrong. *Bassin-street blues*, *Tinroof blues* (Acoperișul de tinichea). *All of me* (Totul de la mine), *I found a new baby* (Am găsit o nouă fetiță) ș.a. Interpretarea la care au participat alături de Mihai Berindei (trompetă) Victor Beteli (clarinet), Marcel Maican (trombon), Johnny Răducanu (pian) și Eugen Gondi (baterie) a fost foarte bună și, pe cât s-a putut, apropiată de stilul lui Armstrong, cu arătarea că solo-urile vocale au fost realizate instrumental.

Cu acest prilej, dr. C. W. LaSalle, directorul Bibliotecii americane a adresat un călduros cuvânt de

rămas bun publicului, mulțumind pentru chipul în care a fost susținut în activitatea artistică și în genere culturală pe care a desfășurat-o în calitatea sa.

J.-V. PANDELESCU

Violonista Victoria Bașta

Către sfârșitul stagiunii de concerte am putut audia trei recitale ale violonistei Victoria Bașta, tînără interpretă și cadru didactic la Conservatorul bucureștean. Aparițiile sale în recitale impun în primul rînd printr-o ținută artistică deosebit de sobră, în care naturalitatea și sinceritatea interpretării se îmbină cu concentrarea și plăcerea cu care transmite ascultătorilor fiorul unor momente de autentică elevație.

În primul recital, Victoria Bașta a interpretat *Sonata a II-a, în la minor*, pentru vioară solo, de Johann Sebastian Bach, pagină de mare densitate emoțională, în tălmăcirea căreia temperamentul artistei și-a putut dezvălui în voie farmecul. În restul programului, acompaniată de pianista Doina Micu, de asemenea o artistă cu real rafinament, Victoria Bașta a reușit o interesantă și avîntată tălmăcire a *Sonatei op. 162, în La major*, „*Marele Duo*”, de Schubert — poate momentul cel mai convingător al serii respective.

A urmat o primă audiție din literatura românească de cameră: *Piesa de concert pentru vioară și pian* de Wilhelm Berger, pe care cele două interprete au redat-o cu spontaneitate și strălucire. Lucrarea, de mici dimensiuni dar bogată în substanță, conține elemente caracteristice pentru stilul compozitorului. Contrastele viguroase sînt subliniate de scriitura instrumentală măiestrită, compozitorul fiind un excelent cunoscător al resurselor violonistice.

Sonata în Sol major, pentru vioară și pian, de Lekeu a încheiat recitalul, lăsîndu-ne impresia unei interpretări îngrijite, în care corectitudinea și atenția pentru sublinierea detaliilor au trecut pe primul plan, estompînd întru cîtva romantismul nostalgic specific compozitorului belgian.

În cele două recitaluri date în cadrul Studioului de concerte al Conservatorului, violonista Victoria Bașta a atacat cu curaj ciclul integral al *Sonatelor și Partitelor solo* de Bach pe care atât de puțini artiști ai noștri cutează să-l cuprindă în repertoriul lor. Sînt demne de relevat eleganța sobră cu care solista a redat piesele de dans din partite, construcția clară a marilor pagini polifonice din sonate, precum și justetea intonației, bine controlată și în momentele de mare complexitate armonică, acele momente care sînt adevărate pietre de încercare pentru orice virtuoz al instrumentului. Arcușul ferm al Victoriei Bașta ne-a cucerit pe de-a-ntregul, făcîndu-ne să regretăm că prea rar ni se oferă ocazia de a asculta această veritabilă artistă.

Ileana RAȚIU